



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 373/2019-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. novembra 2019 v zložení z predsedníčky senátu Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa), zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátom JUDr. Martinom Čemanom, Letná 45, Spišská Nová Ves, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1 Co 489/2016 z 20. septembra 2017 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6 Cdo 56/2018-465 z 30. júla 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

Skutkový stav a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. novembra 2019 doručená ústavná sťažnosť [redacted], [redacted], [redacted], [redacted] (ďalej aj „sťažovateľ“), a [redacted], [redacted], [redacted] (ďalej aj „sťažovateľka“ alebo spolu ďalej aj „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Co 489/2016 z 20. septembra 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 6 Cdo 56/2018-465 z 30. júla 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia sa žalobou na Okresnom súde Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) domáhali určenia neplatnosti kúpnej zmluvy z 28. apríla 2008 (ďalej len „kúpna zmluva“). Sťažovatelia uzavreli s mestom Spišská Nová Ves (ďalej len „mesto“) kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva k pozemku p. č. [redacted] evidovaného na LV č. [redacted] v katastrálnom území [redacted] (ďalej len „pozemok“). Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že mesto vyhlásilo verejnú súťaž na 10. január 2008 a že sťažovateľ vo vzťahu ku kúpnej cene pozemku predložil najvyššiu ponuku. Po uzatvorení kúpnej zmluvy medzi sťažovateľmi a mestom povolila vklad vlastníckeho práva Správa katastra Spišská Nová Ves 19. júna 2008. Sťažovatelia listom z 15. apríla 2011 od kúpnej zmluvy odstúpili.

3. Okresný súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 7 C 69/2011 z 19. septembra 2016 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) tak, že žalobu sťažovateľov zamietol. Proti rozsudku okresného súdu podali sťažovatelia odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol napadnutým

rozsudkom tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil. Napokon sťažovatelia podali dovolanie, o ktorom najvyšší súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že dovolanie ako procesne neprípustné odmietol.

4. Neplatnosť kúpnej zmluvy sťažovatelia (z príloh ústavnej sťažnosti vyplýva, že aktívne v konaniach pred všeobecnými súdmi vystupoval iba sťažovateľ) vyvodzovali z toho, že podľa ich názoru boli uvedení do omylu, pretože pozemok nie je možné využiť v súlade s deklarovávaným účelom, teda ako stavebný pozemok, že mesto si nesplnilo povinnosť a nezosúladiť právny stav s reálnym stavom (pozemok má evidovanú výmeru 582 m² ornej pôdy, avšak v skutočnosti je časť orná pôda a časť ostatná plocha, v katastri nie je zapísaná podzemná pivnica ako vecné bremeno) a že sťažovatelia nemali možnosť oboznámiť sa podrobne s tvarom pozemku z dôvodu snehovej pokrývky a až následne zistili, že časť pozemku tvorí strmý svah. Navyše sťažovatelia namietali absolútnu neplatnosť kúpnej zmluvy na tom základe, že do verejnej súťaže vyhlásenej mestom sa prihlásil iba sťažovateľ, mestské zastupiteľstvo schválilo prevod pozemku na sťažovateľa, avšak kúpna zmluva bola uzatvorená aj so sťažovateľkou (manželka). Podľa názoru sťažovateľov uvedený postup odporuje § 9 ods. 2 zákona Slovenskej národnej rady č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v znení neskorších predpisov.

5. Sťažovatelia vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu porušenie základných práv odôvodnili tým, že krajský súd ako súd odvolací sa nedostatočne vysporiadal s ich argumentmi a že „*právne posúdenie (vo vzťahu k námietke o absolútnej neplatnosti, pozn.) odvolacieho súdu je svojvoľné*“.

V dôsledku arbitrárneho rozhodnutia krajského súdu sťažovatelia požadovali primerané finančné zadosťučinenie v sume 4 000 €.

Sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd o ich ústavnej sťažnosti v časti napadnutého rozsudku krajského súdu rozhodol týmto nálezom: „*1. Základné právo sťažovateľov na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 6 ICo/489/2016 zo dňa 20.09.2017 porušené bolo.*

2. *Uznesenie rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 6 ICo/489/2016 zo dňa 20.09.2017 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.*

3. *Krajský súd v Košiciach je povinný... zaplatiť finančné zadostučinenie sťažovateľom vo výške 2000 EUR (zrejme má byť suma 4 000 €, pozn.).*

4. *Krajský súd v Košiciach je povinný nahradiť sťažovateľom trovy konania... “*

6. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovatelia uviedli, že napadnuté uznesenie je arbitrárne a najvyšší súd riadne neposúdil aplikáciu dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku. Sťažovatelia v podanej ústavnej sťažnosti zotrvali na názore, že v dovolaní dostatočne vymedzili právnu otázku, a uviedli, že najvyšší súd sa „*posúdeniu správnosti právnej úvahy odvolacieho súdu a súdu prvej inštancie nevenoval pozornosť a dovolanie v tejto časti odmietol s tým, že uplatnenie tohto dovolacieho dôvodu predpokladá spochybnenie správnosti riešenia právnych otázok odvolacím súdom (nie otázok skutkových).*“. Sťažovatelia nesúhlasili ani s tvrdením najvyššieho súdu, že nevyvedli dostatočne právnu otázku týkajúcu sa absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy, ktorú by odvolací súd riešil nesprávne.

Aj vo vzťahu k najvyššiemu súdu sťažovatelia požadovali primerané finančné zadostučinenie v sume 2 000 €, ktoré odôvodnili dĺžkou konania, ako aj nákladmi, ktoré im vznikli v spojení so zápisom reálneho stavu pozemku do katastra nehnuteľností.

Sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd o ich ústavnej sťažnosti v časti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu rozhodol týmto nálezom: „*1. Základné právo sťažovateľov na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru... a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6 Cdo/56/2018-465 zo dňa 30. júla 2019 porušené bolo.*

2. *Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6 Cdo/56/2018-465 zo dňa 30. júla 2019 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.*

3. *Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný... zaplatiť finančné zadostučinenie sťažovateľom vo výške 2000 EUR.*

4. *Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť sťažovateľom trovy konania... “*

II.

Relevantná právna úprava

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

9. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

10. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľmi označené referenčné normy

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

12. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

13. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie veci ústavným súdom

III.1 K namietanému porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

14. Ústavnú sťažnosť v tejto časti treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu

možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 35/02, I. ÚS 105/06, III. ÚS 155/09, II. ÚS 66/2011).

15. Súčasťou konštantnej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

16. Ústavný súd vzhľadom na § 124 poslednú vetu zákona o ústavnom súde, podľa ktorej ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku, preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu.

17. Podstata námietok sťažovateľov smerujúcich proti napadnutému rozsudku krajského súdu je v ich nesúhlase s tým, ako krajský súd vyhodnotil ich argumenty prednesené v odvolacom konaní.

18. Úlohou ústavného súdu bolo posúdiť, či krajský súd ako odvolací súd napadnutý rozsudok primeraným spôsobom odôvodnil a či ho nemožno považovať za arbitrárny, a teda z ústavného hľadiska za neakceptovateľný a neudržateľný.

19. Krajský súd po odkaze na úplné skutkové zistenia a správne právne posúdenie veci okresným súdom v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol: *«Podpísaniu uvedenej kúpnej zmluvy predchádzalo vyhlásenie verejnej súťaže žalovaným, v ktorej žalovaný uviedol, že predá pozemky formou verejnej súťaže, vrátane spornej parcely nachádzajúcej sa v lokalite určenej na bývanie v rodinných domoch záujemcom, ktorí ponúknu najvyššiu kúpnu cenu. Je nesporné, že žalobca ponúkol najvyššiu kúpnu cenu vo výške 411.000,- Sk a ponuku odovzdal žalovanému dňa 10.1.2008. Žalobca v prvom rade si spornú parcelu ako uviedol obhliadol a v liste adresovanom žalovanému zo dňa 13.4.2011 uviedol „úhrada doručenej faktúry za pozemok č. 9117800107 z o dňa 28.4.2008 na obnos 411.000,- Sk po dôkladnej rodinnej porade sa uskutočnila bezhotovostným prevodom z bankového úverového účtu našej nevesty na účet žalovaného dňa 7.5.2008“.*

Za takejto situácie, ak žalobca mal možnosť si predmet kúpy - spornú parcelu obhliadnuť a až následne po rodinnej porade uzatvoril kúpnu zmluvu, nemožno považovať kúpnu zmluvu za neplatnú z dôvodu, že žalobcovia ju urobili v omyle vychádzajúcim zo skutočnosti, ktorá by bola pre jeho uskutočnenie rozhodujúca, ak navyše z kúpnej zmluvy vyplýva, že sporná parcela sa predáva v stave, v akom sa nachádza ku dňu podpísania zmluvy.»

20. K námietke sťažovateľov, že pozemok nie je možné reálne využiť na účel deklarovaný verejnou súťažou, krajský súd uviedol, že *„zo znaleckého posudku znalca Ing. Stanislava Žitňana vyplynulo, že sporný pozemok je určený na výstavbu a z technického pohľadu je možné na tomto pozemku postaviť rodinný dom... V tejto súvislosti je potrebné prihliadnuť na to, že predmetom predaja bola parcela evidovaná v katastri nehnuteľnosti ako orná pôda. Omyl vo vóli kupujúcich, teda žalobcov vylučuje aj tá okolnosť, že títo si spornú parcelu prehliadli a zo správy Slovenského hydrometeorologického ústavu vyplynulo, že dňa 10.1.2008 výška snehovej prikrývky dosahovala 6 cm na spornej parcele, teda nebola pokrytá, tak ako uviedli žalobcovia v žalobnom návrhu masívnou vrstvou snehu*

60 až 70 cm a v dňoch 15.3.2008 a 28.4.2008 snehová prikrývka nebola vôbec zaznamenaná. Navyše je potrebné uviesť, že žalobca v prvom rade bol dlhoročným znalcom v odbore stavebníctvo, odvetvie odhad hodnoty nehnuteľností.“

21. K názoru sťažovateľov o absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy krajský súd v podstatnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol: „... Mestské zastupiteľstvo žalovaného schválilo prevod vlastníckeho práva na žalobcu v prvom rade, s ktorým žalovaný uzatvoril aj kúpnu zmluvu a samotná okolnosť, že v kúpnej zmluve je uvedená aj jeho manželka nezakladá absolútnu neplatnosť kúpnej zmluvy. Bolo by to tak iba v prípade, ak by kúpna zmluva bola uzavretá iba s manželkou žalobcu v prvom rade.“

22. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že medzi obsahom základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ústavy a čl. 6 dohovoru) a napadnutým rozsudkom krajského súdu neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol rozhodnúť o porušení sťažovateľmi označených práv. V tomto smere ústavný súd konštatuje, že závery krajského súdu nemožno považovať za svojvoľné či neodôvodnené a ani za také, ktoré by popierali účel a zmysel zákona.

23. Z pohľadu ústavného súdu a s poukázaním na citované časti odôvodnenia napadnutého rozsudku treba predovšetkým zdôrazniť, že napadnutý rozsudok (aj v nadväznosti na rozsudok okresného súdu) obsahuje veľmi podrobné zhodnotenie skutkového stavu, z ktorého sa pri rozhodovaní vychádzalo, ako aj podrobnú teoreticko-právnu analýzu problematiky neplatnosti právnych úkonov v dôsledku omylu.

Prijaté závery sa v rámci skutočností, ktoré sú ústavnému súdu z obsahu ústavnej sťažnosti a z obsahu pripojených listinných dôkazov známe, nejavia ani ako arbitrárne, ale ani ako zjavne neodôvodnené.

24. Skutočnosť, že sťažovatelia sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňujú, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím

vlastným. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (m. m. II. ÚS 465/2017).

25. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), vyslovenia porušenia ktorého sa sťažovatelia dovolávajú, zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (m. m. I. ÚS 26/94). Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (m. m. II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

III.2 K namietanému porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu

26. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovatelia namietali najmä prílišný formalizmus, pokiaľ najvyšší súd konštatoval, že sťažovatelia v dovolaní nedostatočne vymedzili právnu otázku, nesprávnosť ktorej namietajú.

27. Aj v tejto časti treba ústavnú sťažnosť považovať za zjavne neopodstatnenú.

28. Ústavný súd preskúmal dovolanie sťažovateľov, ktoré bolo prílohou ústavnej sťažnosti, aj napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a poukazuje na jeho relevantnú časť: „*Nesprávne právne posúdenie veci nemožno preto vymedziť nesprávnym či neúplným zistením skutkového stavu, resp. nesprávnym hodnotením dôkazov...*“

Sťažovatelia nesprávne právne posúdenie relatívnej neplatnosti kúpnej zmluvy v dovolacom konaní odôvodňovali najmä možnosťou vykonať obhliadku pozemku iba z cesty, údajne pochybnými údajmi hydrometeorologického ústavu a pod., k čomu najvyšší súd uviedol, že „... *námietky spočívajú predovšetkým v tom, že konajúce súdy nesprávne vyhodnotili jednotlivé dôkazy, najmä vo vzťahu k dôkazom nimi predloženými. Nesprávnym zistením skutkového stavu, resp. nesprávnym hodnotením vykonaných dôkazov však, ako už*

bolo uvedené vyššie, nie je možné podľa Civilného sporového poriadku vymedziť dovolací dôvod, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci. Uplatnenie tohto dovolacieho dôvodu predpokladá spochybnenie správnosti riešenia právnych otázok odvolacím súdom (nie otázok skutkových)“.

Aj vo vzťahu k námietke o absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy najvyšší súd (aj keď je potrebné uznať, že stručne) konštatoval, že sťažovatelia nevymedzili konkrétnu právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil nesprávne. Najvyšší súd okrem toho poukázal aj na skutočnosť, že sťažovatelia námietku o absolútnej neplatnosti vzniesli až v odvolacom konaní a najvyšší súd v tejto súvislosti odkázal na § 366 Civilného sporového poriadku.

29. Z citovaných častí napadnutého uznesenia najvyššieho súdu možno podľa názoru ústavného súdu vyvodiť, že najvyšší súd ako dovolací súd svoj záver o neprípustnosti dovolania sťažovateľov proti napadnutému rozsudku krajského súdu odôvodnil ústavne konformným spôsobom a tento jeho záver nemožno považovať za arbitrárny. Ústavný súd pri preskúmaní napadnutého uznesenia (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania, pozn.) nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup dovolacieho súdu bez opory v zákone. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd sa ústavne akceptovateľným spôsobom zaoberal a aj vysporiadal so všetkými kľúčovými dovolacími námietkami sťažovateľov a na tomto základe zo zákonných dôvodov dovolanie odmietol ako neprípustné. V nadväznosti na už uvedené ústavný súd poznamenáva, že sťažovatelia namietajú nesprávnosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vo svojej ústavnej sťažnosti odôvodňujú skutočnosťami v podstate totožnými s tými, ktoré namietali aj vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a ku ktorým sa ústavný súd už bližšie vyjadril v časti III.1 tohto uznesenia.

30. Ústavný súd navyše vo vzťahu námietke sťažovateľov o absolútnej neplatnosti uvádza, že súd v civilnom sporovom konaní prihliada na absolútnu neplatnosť právneho úkonu z úradnej povinnosti v prípade, ak skutočnosť spôsobujúce absolútnu neplatnosť právneho úkonu vyjdú v konaní najavo. Okresný súd rozsudkom neplatnosť (ani len relatívnu) žalobou napadnutej kúpnej zmluvy nevyslovil, z čoho vyplýva, že v skutočnosti, ktoré boli preukázané v priebehu konania, nezohliadol dôvody

absolútnej neplatnosti napadnutého právneho úkonu (m. m. II. ÚS 19/2017). Krajský súd napadnutým rozsudkom „len“ potvrdil závery okresného súdu a navyše – keďže až v odvolacom konaní sťažovatelia vzniesli námietku absolútnej neplatnosti – zdôvodnil, prečo kúpnu zmluvu nebolo možné považovať za absolútne neplatnú.

31. Pravidlá týkajúce sa prípustnosti dovolania majú za cieľ zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím. Dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované. Jednako tieto pravidlá alebo ich používanie nemôžu týmto osobám zabrániť, aby využili existujúci opravný prostriedok (napr. I. ÚS 4/00; vec Pérez De Rada Cavanilles c. Španielsko, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 28. 10. 1998). Otázku posúdenia prípustnosti dovolania rieši zákon. Posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti dovolania s negatívnym výsledkom nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľov v prípade, ak zákonné pravidlá dovolanie nepripúšťajú (m. m. IV. ÚS 35/02). Postup súdu v súlade so zákonom nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia označených práv sťažovateľov (m. m. I. ÚS 156/2018, II. ÚS 465/2017).

32. Ústavný súd na základe uvedeného zdôrazňuje, že právny záver najvyššieho súdu v napadnutom uznesení nevykazuje znaky arbitrárnosti, zjavnej neodôvodnenosti či svojvôle, čo by bolo možné konštatovať len v prípade, ak by sa natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení zákona, že by tým poprel jeho účel a význam (m. m. III. ÚS 264/05, I. ÚS 23/2010).

33. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu.

Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 593/2017).

34. Na záver dáva ústavný súd ešte do pozornosti výpoveď zaťa sťažovateľov pred okresným súdom, z ktorej vyplynulo, že najprv spolu s manželkou (dcéra sťažovateľov) prejavili záujem o stavbu rodinného domu na pozemku, ale neskôr o pozemok z dôvodu svahovitosti stratil záujem, keďže tento nebol vhodný pre stavbu „jeho domu“. Argumenty sťažovateľov v podstate smerujú k tomu, že reálny stav pozemku nezodpovedá deklarovanému stavu, a teda nie je vhodný na stavbu rodinného domu. Z príloh ústavnej sťažnosti, resp. zo znaleckých dokazovaní však vyplýva, že pozemok je vhodný na výstavbu rodinného domu, i keď s určitými tvarovými obmedzeniami, a teda je v súlade deklarovaným účelom uvedeným v podmienkach verejnej súťaže. Ústavný súd poukazuje aj na časové odstupy – verejná súťaž z 10. januára 2008, kúpna zmluva podpísaná 28. apríla 2008, vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností bol povolený až 19. júna 2008 a napokon odstúpenie od zmluvy sťažovateľa doručili mestu 15. apríla 2011. Pokiaľ sťažovateľ namieta nemožnosť oboznámenia sa stavom pozemku z dôvodu snehovej pokrývky, javí sa táto ako irelevantná aj bez správ hydrometeorologického ústavu.

35. Keďže ústavný súd vzhľadom na uvedené nezistil žiadnu možnosť porušenia sťažovateľmi označených práv, dospel k záveru, že je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená, a preto ju z tohto dôvodu podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. novembra 2019

Jana Laššáková
predsedníčka senátu